என்று மாணிக்கவாசகர் போன்ற அருளாளர்கள் தான் நமக்கு நயம்படத் தெரிவிக்க முடியும். **"கல்வி என்னும் பல்கடல் பிழைத்தும், செல்வம் என்னும் அல்லலில் பிழைத்தும், நல்குரவு என்னும் தொல்லிடம் பிழைத்தும், புல் வரம்பு ஆய பல்துறை பிழைத்தும்"** என்பார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான். நம்மைப் போன்றவர்கள் பிறப்பையே ஒரு பேறு என்று கருதும் பொழுது மணிவாசகப் பெருமான் பிழைத்தலையே திருவருளின் பரிசு என்று கருதுகின்றார். ஆணவத்தால் கட்டுப்பட்ட உயிருக்கும், மலம் நீங்கிய உயிருக்கும் உள்ள வேற்றுமையை இங்கே நாம் தெள்ளத் தெளிவாகப் பார்க்கின்றோம். ஆணவத்தால் கட்டுண்ட உயிருக்கு அதன் வினைக்கேற்ப இறைவன் உடலையும், உடலைச் சார்ந்த கருவிகளையும் கொடுக்கின்றான். உயிருக்கு உடல் அனுபவமே பிரதானமாகத் தென்படுகிறது. ஆணவ மலம் தான் என்ற எழுச்சியைக் கொடுத்து விடுகிறது. மாயா சக்தி பிரபஞ்சத்தைத் தோற்றுவித்து, அந்தத் தோற்றத்தை உயிருக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றது. இப்பிறவியில் அனுபவிக்க வேண்டிய வினைப்பயன்களும் சேர்ந்துகொள்கின்றன. உயிரின் குணாதிசயங்கள் நிர்ணயிக்கப்பட்டு விடுகின்றன. உடலின் ஆதிக்கம் கருவிகளின் இயக்கத்தை வலுப்படுத்துகிறது. புறப்பொருள்களும், இந்திரியங்களும், புலன்களும் ஒன்றையொன்று முந்திக்கொண்டு உயிரைத் தங்கள் பக்கம் இழுத்துக் கொள்கின்றன; விளைவு, பொருள்கள் மீது ஆசை வளருகின்றது. உள்ளத்திலே ஒரு பொருளின் மீது ஆசை பிறக்கும்பொழுது அந்தப் பொருளை எவ்வாறாயினும் அடைந்துவிட வேண்டும் என்கிற எண்ணம் தோன்றுகின்றது. எண்ணம் நிறைவேறாத பொழுது சினம் பிறக்கின்றது. மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கின்றது. சினம் அறிவினை அழிக்கின்றது. மயக்கத்தைக் கொடுத்து உண்மையை மறைக்கின்றது. அதனால் உயிர்கள் உண்மை நிலையை அறியாது மருளில் ஆழ்ந்து துன்பப்பட்டு நிற்கின்றன. காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிய மூன்று குற்றங்கள் உயிரை மருளில் ஆழ்த்தி மீண்டும் மீண்டும் பிறப்புக்குக் காரணமாகின்றன. ஆசைகளை நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நியதிக்கு ஆட்படுகின்றன. மனத்திலிருந்து வெளிப்படும் ஆசைகள் நமது உடலில் இயக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன. மனத்தில் ஆசைகள், வாக்கில் இன்னாத சொல், பொய், புறங்கூறல், உடலின் செயல் அழுக்கு ஆகியவை உயிருக்கு வினைக்கடலைச் சேர்த்து, இறப்பையும், பிறப்பையும் மாறித் மாறித் தருகின்றன. ஆகவே, பிறவிக் கடலைத் தாண்ட வேண்டுமானால் காமம், வெகுளி, மயக்கம் ஆகிய மூன்று குற்றங்களிலிருந்தும் தன்னை விடுபடுத்திக்கொள்ள வேண்டும். இல்லையென்றால் துன்பம்தான்.

"மூன்றுள குற்ற முழுது நலிவன
மான்றிருள் தூங்கி மயங்கிக் கிடந்தன
மூன்றினை நீங்கினர் நீக்கினர் நீங்காதார்
மூன்றினுட் பட்டு முடிகின்ற வாறே".

ஆணவ மலத்தின் வலிமையைக் குறைத்திட இறைவன் நம்மை வினைப்பயன்களை அனுபவிக்க வைக்கின்றான். மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தைச் சேர்த்து வைக்கின்றான். ஆணவ இருளிலிருந்து தப்பி வருவதற்கு வினையும், மாயையும் ஓரளவு பயன்பட வேண்டுமென்று விரும்புகின்றான். உண்மைதான். ஆணவ இருளில் மூழ்கித் தன்னைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று எண்ணியும், தனக்காகத்தான் உலகமும், மற்ற பொருள்களும் அமைந்திருக்கின்றன என்று நினைத்தும் நிற்கிற உயிருக்கு, வினைகளும் மாயா காரியமும் ஒரு சிறிய விளக்கினை ஏற்றியது போல இருக்கும். கலையும், கல்வியும், மனமும், உணர்ச்சிகளும் உயிர்க்கு ஒருவித அறிவைக் கொடுத்து, அந்த அறிவின் அடிப்படையில் பலவித சிந்தனைகளைத் தொடக்கி, அந்தச் சிந்தனைகள் சித்தத்தைத் தூண்டி, சித்தமும் நல்லது இது, கெட்டது இது என்று பாகுபடுத்தி, தன்னைத்தானே நன்கு தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கிற அவாவை உள்ளத்தில் வைப்பதற்கு உதவுகின்றன. அந்த அளவுக்கு கலைகளோடு கூடிய உயிர் ஆண்வ மலத்தின் தளையைத் தளர்த்திக்கொள்ள ஒரு வாய்ப்பினைப் பெறுகிறது.

இருந்தாலும், ஆணவ மலம் அவ்வளவு எளிதாக இறங்கி விடுவதில்லை. மேலும், கலைகளோடு கூடிய நிலையில் ஆசைகள் வளருகின்றன. உடலும், உடலைச் சார்ந்த கருவிகளும் ஆசைத்தீக்கு நெய்யிட்டு, அத்தீயை வளர்க்கின்றன. புலன்களை அடக்கிக்கொண்டால் ஆசைகளை அடக்கிவிடலாம் என்று நினைக்கலாம். இந்திரியங்களை அடக்கி வைப்பது அவ்வளவு எளிதன்று. தேவர்களுக்கும் ஆசை உண்டு. அவர்கள் தேவர்களாக இருக்கின்றார்கள் என்கிற காரணத்தால், அவர்கள் புலன்களை அடக்கி விடுவார்கள் என்று நினைப்பது சரியன்று. அத்தகைய தேவர்களைக் காண்பதும் அரிது என்று திருமூலர் கூறுகிறார். புலன் இயக்கத்தை முழுமையாக நிறுத்தி விட்டால், புலன்கள் உடலோடு சேர்ந்திருப்பதன் நோக்கம் நிறைவேறாது. அவற்றை இறைபணியில் ஈடுபடுத்த முடியாது. ஆகவே, புலன்களைக் கட்டுப்படுத்த ஒரு **"அஞ்சு அடக்கா அறிவு"** தேவை என்கிறார் திருமூலர் பெருமான்.

"அஞ்சு மடக்கடக் கென்பர் அறிவிலார்
அஞ்சு மடக்கும் அமரரும் அங்கிலை
அஞ்சு மடக்கில் அசேதன மாமென்றிட்
டஞ்சு மடக்கா அறிவறிந் தேனே". **(திருமந்திரம் - 2033)**

புலன்களை அழிக்க முடியாது. இல்லாமல் செய்ய முடியாது. ஆனால், அவற்றை அடக்க முடியும் அல்லது பக்குவப்படுத்த முடியும். **"என் புலன் ஐந்தும் வென்றானை"** என்கிறார் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான். புலன்களை மாற்றி, அவற்றைப் பயன்படுத்திக்கொண்டே அடைய வேண்டிய நோக்கத்தை அடைய வேண்டும். அதற்காகத் தான் இறைவன் நமக்குப்

புலன்களைக் கொடுத்துள்ளான். உலக நலன்களைக் கொடுத்துள்ளான். அவற்றை அனுபவிக்க வேண்டிய வாய்ப்பையும் நமக்குக் கொடுத்தான். அவ்வாறு அனுபவிப்பதால் நமக்கு என்ன பயன் என்று அறிந்து கொள்ளும் அறிவையும் கொடுத்திருக்கின்றான். இந்த ஆராயும் அறிவைப் பயன்படுத்தாமல் புலன் வழியிலேயே போய்க்கொண்டிருப்பது வாழ்க்கையின் பயனை நமக்குச் சேர்க்காது.

உயிரானது உடலுடன் சம்பந்தப்பட்ட நிலையில் இந்திரியங்களால் தூண்டப்பட்டு உடலில் வேட்கைகள் தோன்றுகின்றன. அவை மனத்திலே பரவுகின்றன. அவற்றை நாம் தீர்த்துக் கொள்ள முயற்சிக்கின்றோம். சில ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்கின்றோம். அப்பொழுது நமக்கு இன்பம் கிடைக்கின்றது. பல ஆசைகளை நம்மால் நிறைவேற்ற முடிவதில்லை. துன்பப்படுகின்றோம். துன்பங்களாகிய பேரலைகளும் நடுநடுவே சிற்றலைகளைப் போலத் தோன்றி மறையும் இன்பங்களும் உயிர்களை அங்குமிங்கும் தள்ளிச் செல்கின்றன. ஆழ்கடலில் துணை ஒன்றுமின்றி, பற்றுவதற்கு ஒன்றுமின்றித் தனியாக நின்று நாம் நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டியுள்ளது. அப்பொழுதாவது ஆசைகள் நம்மை விடுமா என்றால் அதுவுமில்லை.

மாணிக்கவாசகர் போன்ற அருளாளர்கள்கூட இந்த உட்போராட்டத்தை அனுபவித்திருக்கின்றார்கள். அவர்களுடைய உள்ளங்களிலே பல சஞ்சலங்கள் தோன்றி இருக்கின்றன. மாணிக்கவாசகர் பெருமான் புலன்கள் தம்மைத் துன்புறுத்திய அனுபவத்தைப் பல பாடல்களில் பாடுகின்றார். புலன்களுடைய தாக்குதல் காரணமாக உடலும், உள்ளமும் அடைந்த கீழ்மை நிலையைப் பற்றி எடுத்துக்கூறி வருந்துகின்றார். புலன்களைப் பின்பற்றும் மனதின் போக்கைப் பற்றித் துயரப்படுகின்றார். அதனால் தனக்கு இறை அனுபவம் கிடைக்காமல் போய்விடுமோ என்றும் அச்சப்படுகிறார். புலன்கள் தன்னுடைய அறியாமையை வலுப்படுத்தின என்பதை ''வஞ்சனை செய்தன'' என்கிற சொற்கள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

''மலம்சோரும் ஒன்பது வாயிற் குடிலை
மலங்கப் புலன் ஐந்தும் வஞ்சனையைச் செய்ய
விலங்கு மனத்தால் விமலா உனக்குக்
கலந்தஅன் பாகிக் கசிந்துள் உருகும்
நலந்தான் இலாத சிறியேன்''. **(திருவாசகம்)**

திருவாசகப் பாடல்கள் பல காமத்தின் வலிமையை நன்கு எடுத்துக்காட்டுகின்றன. மாதர் மீதுள்ள மயக்கம் ஒரு சூறாவளிக் காற்றைப் போல் தாக்குகின்றது. மனம் தடுமாற்றம் அடைகின்றது. கொந்தளிக்கும் கடலிலே தத்தளிக்கின்றது. காமமாகிய சுறா மீன்கள் நம்மை நோக்கி வந்தடைகின்றன. நம்மைக் கவ்விச் செல்லப் பார்க்கின்றன. இவற்றால் நமக்குக் கிடைப்பதெல்லாம் துன்பமேயன்றி வேறில்லை. காமத்தின் வலிமை

முன் உயிரானது செயலிழந்து அழிய நிற்கிறது. இந்த அழிவிலிருந்து தப்பி வர வேண்டுமே, தன்னைக் காப்பாற்ற ஒருவரும் வர மாட்டாரா என்றெல்லாம் மாணிக்கவாசகப் பெருந்தகை வருந்தி நிற்கின்றார். ஐந்தெழுத்தைப் பற்றிக்கொண்டு தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை என்று உணருகிறார்.

"தனியனேன் பெரும்பிறவிப் பௌவத்து எவ்வத்
தடந்திரையால் எற்றுண்டு பற்றொன் றின்றிக்
கனியையேர் துவர்வாயார் என்னும் காலால்
கலக்குண்டு காமவான் சுறாவின் வாய்ப்பட்டு
இனிஎன்னே உய்யுமாறு என்றென்று எண்ணி
அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின் றேனை....."

(திருவாசகம்)

ஆசைகளின் வலிமையைக் குறைக்க முடியுமா? முடியும் என்கிறார்கள் அருளாளர்கள். கருணை மிக்க இறைவன் அதற்காக நமக்கு வழியைக் காட்டுகின்றான். நமது மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றை அவை போகும் போக்கில் உபயோகித்தால் வினைகள் மூளும். அதே மனமும், வாக்கும், காயமும் உலகத்தைப் பற்றாது இறைவனைப் பற்றி நின்றால் வினைகள் நம்மை வந்தடையா. மெய்யுணர்வாளர்கள் தங்களது மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றை இறைவனிடம் செலுத்தி தங்களை வினைகள் பற்றாது பார்த்துக் கொள்வர்.

"மனவாக்குக் காயத்தால் வல்வினை மூளும்
மனவாக்கு நேர்நிற்கில் வல்லினை மன்னா
மனவாக்குக் கெட்டவர் வாதனை தன்னால்
தனைமாற்றி யாற்றத் தகுஞானி தானே". (திருமந்திரம் - 2612)

உலகத்தின் மீது பற்றை வளர்த்தால் உலகத்தைப் பற்றிச் சிந்தனையும் அவாவுமே அதிகமாகும. அதற்கு மாறாகப் பரம்பொருளைச், சிவபிரானை மனதில் வைத்தால் உலகப் பொருள்கள் மீது உள்ள நாட்டம் குறைந்துவிடும். இதை நாம் தீவிரமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் நமது சித்தம் தெளிவாகும். நம்மையெல்லாம் ஆளும் சிவபெருமான் தெளிவான சிந்தையில் புகுந்து சித்தத்தை தனதாக்கிக் கொள்வான்.

"பெருக்கப் பிதற்றிலென் பேய்த்தேர் நினைந்தென்
விரித்த பொருட்கெல்லாம் வித்தாவ துள்ளம்
பெருக்கிற் பெருக்குஞ் சுருக்கிற் சுருக்கும்
அருத்தமும் அத்தனை ஆய்ந்துகொள் வார்க்கே"

(திருமந்திரம் - 2036)

இறைவன் ஒருவனே நமக்கு உள்ள ஒரு பற்றுக்கோடு என்கிற சிந்தனையை வளர்க்க வேண்டும். மனம், வாக்கு, காயம் ஆகியவற்றை இறைவனோடு பொருத்தி இயக்குகின்ற வகையில் நம்முடைய தியானத்தைச் செலுத்த வேண்டும். பிற பொருள்கள் மீது உள்ள பற்றினை மெதுவாக ஒடுக்க வேண்டும். நம்முள்ளேயே இருக்கும் இறைவன் மீது நம்முடைய நாட்டத்தைச் செலுத்த வேண்டும். அப்பொழுது சிந்தை தெளிந்து இறைவனை நாம் மனக்கோவிலிலேயே நிறுத்தலாம்.

''நடக்கின்ற நந்தியை நாடோறு முன்னில்
படர்க்கின்ற சிந்தையைப் பைய வொடுக்கிக்
குறிக்கொண்ட சிந்தை குறிவழி நோக்கில்
வடக்கொடு தெற்கு மனக்கோயி லாமே''

(திருமந்திரம்....2039)

சிவபெருமான் உலகப் பற்றுக்களை விட்ட ஞானிகள் யாவரும் பற்றி நின்ற பரம்பொருள் ஆவான். ஞானிகளுக்கு அவன் மீது தான் எல்லா நாட்டமும் செல்லும்.

மெய்ஞ்ஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் சிவபெருமானை விரும்பி நிற்பர். எல்லாக் கல்விகளின் முடிவுகளை உணர்ந்தவர்கள் சிவசோதியைத் தன்னுள் பெற்று நிற்பர். அந்த நிலையில் பேச்சற்று நிற்பர். ஆகவே, நாம் விரும்ப வேண்டியது இறைவனுடைய **திருவடிகள்**. அறுக்க வேண்டியது நமக்கு மயக்கத்தைத் தரும் ஐம்புல பாசங்கள். தொடர வேண்டியது மனக்கலக்கத்தைப் போக்கக் கூடிய சிவபரம்பொருள். அவ்வாறு செய்தால் நமது சிந்தை சிவத்துடன் கலந்துவிடும்.

''மயக்கிய ஐம்புல பாசம் அறுத்துத்
துயக்கறுத் தானைத் தொடர்மின் தொடர்ந்தால்
தியக்கஞ்செய் யாதே சிவனெம் பெருமான்
உயப்போ எனமனம் ஒன்றுவித் தானே''. (திருமந்திரம்....2608)

பற்றற் றவர்பற்றி நின்ற பரம்பொருள்
கற்றற் றவர்கற்றுக் கருதிய கண்ணுதல்
கற்றற் றவர்சுற்றி நின்றஎன் சோதியைப்
பெற்றுற் றவர்கள் பிதற்றொழிந் தாரே''. (திருமந்திரம்...2865)

புலன்களை வென்ற அடியார்களில் தலைசிறந்து நின்றார் திருநீலகண்ட நாயனார். குயவர் குலத்திலே பிறந்து, தமது குலத்தொழிலை விடாது செய்து வந்தாலும் அறவழியிலே வாழ்ந்து சிவனடியார்களுக்காகப் பணிவிடை செய்து, எளிமையான வாழ்க்கையை மேற்கொண்டு, தூய அன்பிலே அவர் நின்றார். பருவம் காரணமாக அவர் சிற்றின்பத் துறையிலே ஒரே ஒரு முறை தவறிவிட்டதன் காரணத்தினால் அடியார்தம் மனைவியார் ஆண்டவன் மீது

இட்ட ஆணையை ஏற்றுக்கொண்டு, வயதில் சிறியவராக இருந்தாலும், ஒழுக்கத்தில் பெரியவர் என்கின்ற நிலையில் மாதர் ஒருவரையும் மனத்தினும் தீண்டேன் என்று விரதம் பூண்டார். அந்த விரதப்படியே தன் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டார். வெளி உலக மக்கள் அறிந்துகொள்ளாவண்ணம் ஒரே வீட்டிலேயே உடன் வாழ்ந்து நாயனாரும் அவரது மனைவியாரும் இல்லறம் நடத்திக் கொண்டு வந்தனர். இந்த நிலையைச் சேக்கிழார் பெருமான் உள்ளன்போடு விளக்குகின்றார்.

''கற்புறு மனைவி யாரும்
கணவனார்க் கான எல்லாம்
பொற்புற மெய்யு றாமல்
பொருந்துவ போற்றிச் செய்ய
இற்புறம் பொழியாத் தங்கண்
இருவரும் வேறு வைகி
அற்புறு புணர்ச்சி இன்மை
அயலறி யாமை வாழ்ந்தார்.'' **(பெரிய புராணம்)**

இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் கழிந்தன. இருவருக்கும் மூப்பு வந்தடைந்தது. அவர்களுடைய உடல் தளர்ந்தது. ஆயினும் அவர்களுடைய இறை அன்பு வளர்ந்தது. அவர்களுடைய பெருமையை இறைவன் உலகுக்கு உணர்த்த விரும்பினான். திருநீலகண்டரோ தமக்கும் தமது மனைவியாருக்கும் உள்ள உறவினை உலகிற்கு அறிவிக்க விரும்பவில்லை. எல்லாம் இறைவன் செயல். சிவபெருமான் சிவயோகியாக உலகிற்கு வந்து திருவிளையாடல் புரிகின்றார். என்ன நாடகம்! திருநீலகண்டரின் பெருமை வெளிவருகின்றது. நாயனாருக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்கும் காட்சி தந்தருளி **''ஐம்புலனும் வென்று மிக்கீர்களே! இன்மையோடு என்றும் என்னுடன் இருப்பீர்களாக!''** என்று அருள் புரிகின்றார். நாயனாரும் அவர்தம் மனைவியாரும் ஐம்புலன்களை அடிமைப்படுத்தி, அவற்றை தம்வழி நிறுத்தி வாழ்க்கை நடத்திய காரணத்தால் அத்தகைய பெருமையைப் பெற்றனர்.

''மன்றுளே திருக்கூத் தாடி யடியவர் மனைக டோறுஞ்
சென்றவர் நிலைமை காட்டுந் தேவர்க டேவர் தாமும்
'வென்றவைம் புலனான் மீக்கீர்! விருப்புட னிருக்க நம்பா
லென்றுமிவ் விளமை நீங்கா' தென்றெழுந் தருளினாரே''
(பெரிய புராணம்.....401)

ஐம்புலன்களுடைய அதிகாரம் தம்மிடம் செல்லாது என்று உறுதிப்பாட்டோடும், நம்பிக்கையோடும் கூறுபவர் திருநாவுக்கரசர் ஆவார். புலன்களை அவர் தன் வழி கொண்டு வந்ததன் காரணத்தால் தைரியத்துடன் பேசுகின்றார். ''இறைவன் வானவர்களைத் தாங்கும் தூணாக இருக்கலாம்.

பாதாளத்தின் மூலமான பொருளாக இருக்கலாம். நான் நேரில் பார்த்ததில்லை. இப்பிரபஞ்சம் முழுமையும் அவனுடைய ஆட்சியில் இருப்பதை அறிந்துகொண்டேன். அவனுடைய அருளாணையைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகு வேறொன்றையும் பற்ற மாட்டேன். அவனை அடைந்துகொண்ட நிலையில் உங்களுடைய அதிகாரத்திற்கு அடிமையாக மாட்டேன். என்னை நீங்கள் அலைக்க முடியாது. இனி நீங்கள் என் பக்கம் வராதீர்கள்.'' என்று உயிர்களிடம் சென்று, பொருந்தி தங்கள் வஞ்சகத் தொழிலை நடத்த முயலும் ஐந்து இந்திரியங்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார் அப்பர் பெருமான்.

''மூள்வாய தொழிற்பஞ்சேந் திரிய வஞ்ச
முகரிகாள்! முழுதும்இவ் வுலகை ஓடி
நாள்வாயும் நும்முடைய மம்மர் ஆணை
நடாத்துகின்றீர்க்கு அமையாதே; யானேல், வானோர்
நீள்வான முகடதனைத் தாங்கி நின்ற
நெடுந்தூணைப் பாதாளக் கருவை ஆரூர்
ஆள்வானைக் கடுகச்சென்று அடைவேன்; நும்மால்
ஆட்டுணேன்; ஓட்டந்தீங்கு அலையேன் மின்னே''.

18. "மனவாலயம்"

இறைவன் திருவருளால் பிரபஞ்ச இயக்கம் நடைபெறுகிறது. உயிர்கள் உடலோடு சேர்ந்து, வாழ்க்கை அனுபவம் பெற்று வினைப்பயன்களை நுகர்கின்றன. பல பிறவிகள் எடுத்த பின்னர் உயிர்கள் தங்களைக் கட்டி நிற்கும் பாசத் தளைகளைத் தளர்த்திக் கொள்கின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் மூல காரணம் இறைவனது அருளே. இறைவன் உயிர்களுக்கு அப்பாற்பட்டு இருப்பதோடு, அவற்றை நடாத்தியும் செல்கின்றான். உயிருக்கு உயிராக நின்று அதற்கு இயங்கும் தன்மையினை வழங்குகின்றான். இறைவனுடைய அருளால் உயிருடைய அறிவாற்றல் செயல்படுகின்றது. இந்த உண்மை நிலையினைத் திருவருளால் கண்டு உணர்வதே அகப் பூசையாகும். இதைக் கண்டு உணர்தல் மனவாலயத்தில் நடைபெறுகின்றது. அந்த உணர்வினால் உள்ளொளி பெறுகின்ற அறிவானது தன் நிலையைப் புரிந்துகொள்கிறது. இறைவனுக்கும் தனக்கும் உள்ள தொடர்பினைத் தெரிந்து கொள்கின்றது. இறைவன் திருவடிகளிலே தன்னை அர்ப்பணித்துக்கொள்வதையே பெரிய பேறாகக் கருதுகின்றது. இறைஅருள் நிரம்பிய உள்ளம் அன்புமயமாகின்றது. அந்த அன்பு ஈசனுக்கு மட்டுமல்லாது, எல்லா உயிர்களையும் தொட்டுத் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்கின்றது. இந்த ஒப்பற்ற நிலையே ஞான நிலையாகும். பக்குவமடைந்த உயிரானது இந்த நிலையிலே ஊன்றி நிற்பது ஞான பூசையாகும். திருவருளைத் தவிர வேறொன்றுமில்லை என்கிற அறிவு உள்ளத்திலே ஆழமாகப் பதிந்து, அதைப்பற்றிச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க உள்ளத்திலே தேனினும், பாலினும், கரும்பினும் மிக்க இன்பம் நிரம்பி வழிந்தோடுகிறது. அரன் மீது அன்பு வைக்கும் பண்பு தானாகவே, இயல்பாக உள்ளத்தில் எழுந்து, உயிரினை அருளுடைய பொருளாக்குகின்றது.

உயிரானது உள்ளொளி பெற்றுத் திருவருளை உணர்ந்துகொண்டு, திருவருளோடு தன்னை இணைத்துக் கொள்வது ஞான வழிபாடாகும். இதனைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் "ஞான மாமலர்" என்பார். அவர் பாண்டி நாட்டில் உள்ள தலங்களுக்குச் சென்று வழிபட்டபோது திருக்கானப்பேர் என்கிற திருத்தலத்திற்கு வந்தார். இப்பொழுது இந்தத் தலம் காளையார்கோவில் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. இந்த இடத்தைப் பற்றிய புராணச் செய்தி ஒன்று உண்டு. இந்திரனுடைய யானைஐராவதமாகும். ஒரு காலத்தில் ஐராவதம் சாபம் பெற்று, காட்டு யானையாகி இத்தலத்திற்கு வந்து,

சிவபூசை செய்து முன்னிலை பெற்றது. திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் இந்தச் செய்தியைக் கேள்வியுற்றார். காட்டு யானை ஒரு பெண் யானையுடன் வந்து, இறைவனுக்குத் தலைவணங்கிய இடம் என்பதை அவருடைய கற்பனையில் வைத்தார். பெரிய யானை இடத்தைச் சுத்தம் செய்கின்றது, பெருக்குகின்றது. இரண்டு யானைகளும் இறைவனை மலர்களால் பூசிக்கும் ஒரு காட்சி அவருடைய மனத்திலே மேலும் சிந்தனையைப் பெருக்குகின்றது. யானையை ஆணவத்திற்கு அறிகுறியாகச் சொல்லுவது வழக்கும். மதம்மிக்க யானைகளை உடலிலே இயங்குகின்ற இந்திரியங்களுக்கு ஒப்பாகவும் சொல்லுவதுண்டு. **''ஆக மதத்தன ஐந்து களிறுள''** என்பார் திருமூலர். இந்த ஐந்து யானைகளை அடக்கி, ஞானத் திரியைத் தூண்டுவது உயிரின் நோக்கமாகும்.

''ஆனைகள் ஐந்தும் அடக்கி அறிவென்னும்
ஞானத் திரியைக் கொளுவி''

இந்திர லோகத்தில் ஆணவத்தால் செருக்குற்ற ஐராவதம், சாபக்கேட்டினால் திருக்கானப்பேருக்கு வந்து, இறைவனை அர்ச்சித்துத் தலைகுனிந்து நடந்து, தனது சாபத்தைப் போக்கிக் கொள்கிறது. திருக்கானப்பேருக்கு வந்து இறைவனைத் தொழும் ஒவ்வொரு மனிதனும், பிறப்பின் குறிக்கோளை அடையலாம், உடம்பிலுள்ள குறைகளை நீக்கிக் கொள்ளலாம், நோய்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம், உள்ளத் தூய்மையைப் பெறலாம். பாசத் தளைகளிலிருந்து விடுபடலாம். எப்போது? இறைவனை ஞான மாமலர் கொண்டு வழிபடும்பொழுது என்றார் திருஞானசம்பந்தர். மலர்களில் சிறந்தது ஞான மாமலர். புறப்பூசைக்கு இயற்கையிலே கிடைக்கும் பலவகையான பூக்கள் பயன்படும். அகப்பூசைக்குப் பயன்படுவது உள்ளொளி. **''உணரும் ஒளிவிளக்கு''**. அதுவே **''வீறாமலர்''**.

''மானமா மடப்பிடி வன்கையால் அலகிடக்
கானமார் கடகரி வழிபடும் கானப்பேர்
ஊனமாம் உடம்பினில் உறுபிணி கெடஎண்ணின்
ஞானமா மலர்கொடு நணுகுதல் நன்மையே''

(திருஞானசம்பந்தர் தேவாரம்)

ஞான மலர் அர்ச்சனைக்கு அன்பல்லவா அடிப்படை! அப்பர் பெருமான் வேகமாகப் பேசுகின்றார். புறத்தூய்மை மட்டும் போதாது. அகத்தூய்மையும் வேண்டும் என்பார்கள். பல திருத்தலங்களுக்குச் சென்று தீர்த்தங்களிலே நீராடி, புறத்தூய்மை பெறலாம். ஆனால், அவற்றால் மட்டும் அகத்தூய்மை கிடைக்காது. அகத்தூய்மைக்கு அன்பு மிகத் தேவை. இறைவனிடத்தில் அன்பு செலுத்தாவிடில், அகத்தூய்மை கிட்டாது. அன்பின்றிச்செய்யும் பணிகளெல்லாம், தண்ணீரை ஓட்டைக் குடத்தில் சேமித்து வைப்பது போலாகும் என்கிறார் திருமூலர். ஞானத்தினால் அன்பும், அன்பால் ஞானமும் உள்ளத்தில் தோன்றுகின்றன. அன்பும் ஞானமும் இரண்டல்ல, ஞானம்

பெற்றார் அன்புடையவராவர். அன்பெனும் பண்பை உடையவர்கள் ஞானம் பெற்றவர்களும் ஆவார்கள்.

"கோடி தீர்த்தம் கலந்து குளித்து, அவை
ஆடினாலும், அரனுக்கு அன்பு இல்லையேல்,
ஓடும் நீரினை ஓட்டைக் குடத்துஅட்டி
மூடி வைத்திட்ட மூர்க்கனோடு ஒக்குமே" **(அப்பர் தேவாரம்)**

தொன்மைமிக்க திருமைலாப்புரியில் வாழ்ந்தவர் வாயிலார் நாயனார். அகப்பூசை செய்து சிவனருள் பெற்றார். உயர்ந்த தபோதனர். சிவபெருமானுடைய திருத்தொண்டிலேயே பெருவிருப்பத்துடன் விளங்கினார்.

"நாயனார் திருத்தொண்டில் நயப்புறு
மேய காதல் விருப்பின் விளங்குவார்"
(பெரியபுராணம் - வாயிலார் நாயனார் 7)

அவரும் இறைவனுக்கு அர்ச்சனை செய்வார். அவருடைய மனமே கோயிலாக அமைந்தது. இறைவன் அவருடைய மனத்திலே நிலையாக நின்றான். வாயிலார் நாயனாருடைய உணர்வெல்லாம் சிவபெருமானைப் பற்றியதே. மனக்கோவிலில் ஒளிவீசும் சுடர் விளக்கு ஏற்றி வைக்கப்பட்டுள்ளது. சிவபெருமானை உணரும் ஞானமே அந்தச் சுடர் விளக்காகும்.

"சிந்தையி னுள்ளே எந்தை திருவடி
சிந்தையும் எந்தை திருவடிக் கீழது
... ...
... ..." **(திருமந்திரம் - 2428)**

இறை அன்பினால் நாயனாருடைய உள்ளம் பேரானந்த நிலையில் நின்றது. அந்தப் பேரானந்தமே வாயிலார் மனத்திலே வீற்றிருக்கும் சிவனுக்கு ஆட்டிய திருமஞ்சனம். வாயிலாருடைய பேரன்பே இறைவனுக்கு விரும்பிய திருவமுதாகவும் அமைந்தது.

இவ்வாறு வாயிலார் நாயனார் சிவபெருமானை மனக்கோவிலில் இடையறாது நாள்தோறும் வழிபாடு செய்தார். அவருடைய வழிபாட்டிற்கு அன்பே மையமாக விளங்கியது. அந்த அன்பினால் தூய்மையடைந்த உள்ளத்தில், ஞானமாகிய விளக்கு இறைவன் திருவருளால் பிரகாசித்தது. கிடைத்த சிவானுபவம் பேரானந்தத்தை அளித்தது. **"இறவாத இன்ப அன்பு"** பெற்றார் வாயிலார் நாயனார். இறைவனுக்கான தொண்டினை அவர் மனக்கோவிலிலேயே செய்தார். அகத்தே இறைவன் மீது மறவாத அன்பு கொண்டு பலவழிகளிலும் அர்ச்சனை புரிந்தார். பூசைக்குரிய

சாதனங்களெல்லாம் அவருடைய மனத்திலேயே கிடைத்தன. அவருடைய புலன்களும் பொறிகளும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டன. வாயிலார் நாயனாருடைய வாழ்க்கை அகப்பூசையின் விளக்கமாகும்.

''மறவாமை யானமைத்த மனக்கோயி லுள்ளிருத்தி
யுறவாதி தனையுணரு மொளிவிளக்குச் சுடரேற்றி
இறவாத வானந்த மெனுந்திருமஞ் சனமாட்டி
யறவாணர்க் கன்பென்னு மமுதமைத்தர்ச் சனைசெய்வார்.''

(பெரியபுராணம் - 8)

''அகமலர்ந்த வர்ச்சனையி லண்ணலார் தமைநாளு
நிகழவரு மன்பினா னிறைவழிபா டொழியாமே
திகழநெடு நாள்செய்து சிவபெருமா னடிநிழற்கீழ்ப்
புகலமைத்துத் தொழுதிருந்தார் புண்ணியமெய்த் தொண்டனார்''.

(பெரியபுராணம்- 9)

சிவனடியார்களுக்கே உரித்தானது அன்பும் தொண்டும். இந்த அன்பும் தொண்டும் பற்றற்ற நிலையில், நெருப்பிலிட்ட தங்கத்தைப் போல், பிரகாசிக்கின்றன. உலகப் பொருட்கள் மீது பற்றுள்ளவரை இறைவன்பால் அன்பு செலுத்துவதும், இறைவனுக்குத் தொண்டு செய்வதும் மனத்திற்கு இயல்பாக அமையாது. ஒரு தெய்வத்தை வணங்குவது, அர்ச்சிப்பது, வழிபடுவது போன்றவை சடங்காகவே இருக்கும்; அல்லது பலனை எதிர்பார்த்தே நடக்கும். புலன், பொறிகளிடமிருந்து விடுபட்ட உள்ளம் இயல்பாகவே இறைவனிடம் அமைதி அடையும். ஊனினை நீக்கி உணர வேண்டும் என்பார் திருமூலர்.

''கானுறு கோடி கடிகமழ் சந்தனம்
வானுற மாமல ரிட்டு வணங்கினும்
ஊனினை நீக்கி யுணர்பவர்க் கல்லது
தேனமர் பூங்கழல் சேரவொண் ணாதே''.

(திருமந்திரம் - 1848)

அடியார்கள் இறைவனோடு பின்னிப்பிணைந்து கிடப்பார்கள். அவன் அடியையே பற்றிக்கொண்டிருப்பார்கள். **''நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகனே''** என்றிருப்பார்கள். **''பாசம் பரஞ்சோதிக்கு என்பாய்''** என்று திருவெம்பாவையில் காண்கிறோம். காரைக்கால் அம்மையாரும் **''மனக்கு இனிய வைப்பாக வைத்தேன்''** என்றார். காரைக்கால் அம்மையார் தேவர்களைப் பார்க்கிறார், மனிதர்களைப் பார்க்கிறார். ஒன்றை எதிர்பார்த்து அவர்கள் இறைவனுக்குச் செய்யும் பூசையைக் காண்கிறார். அபிடேகமும் அர்ச்சனையும் ஆண்டவனுக்கு ஆடம்பரமாக நடக்கின்றன. இறைவன் அவற்றை ஏற்றுக்கொள்வானா?

ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்று நினைக்கிறார் காரைக்கால் அம்மையார். ஆனால், அதை அவ்வாறு சொல்லவில்லை. ''இனி என்ன செய்வானோ?'' சந்தேகப்படுபவர் போல கவிதை எழுதுகிறார். வெறும் விளம்பரத்திற்காகச் செய்யும் பூசையை ஆண்டவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான் என்று அவருக்கு நன்கு தெரியும். இறைவனுடைய திருவடிகளில் பொருந்தாத மனம் வெளித்தோற்றத்திற்காகச் செய்யும் பூசை இறைவனைச் சேராது. உள்ளத்தை இறைவனுடைய திருவடிகளில் பொருந்தி இடைவிடாமல் அவற்றையே நினைந்திருக்கும் மனமே இறைவனுடைய திருவருளைப் பெறும்.

''நினைந்திருந்து வானவர்கள் நீள்மலரால் பாதம்
புனைந்தும் அடிபொருந்த மாட்டார்-நினைந்திருந்து
மின்செய்வார் செஞ்சடையாய், வேதியனே, என்கின்றேற்கு
என்செய்வான் கொல்லோ இனி?'' (அற்புதத் திருவந்தாதி)

கருவூர்த் தேவர் ஓர் சிறந்த இறையுணர்வாளர். ஒரு சிறந்த சித்தரும் கூட. சித்தத்தைச் சிவன்பால் வைத்தவர். இறைவனிடம் தனது சிந்தையைப் பறிகொடுத்தவர். அந்த நிலையில் சிந்தையால் நினைப்பதற்குச் சிந்தையும் காணோமே என்கிறார். இறைவனுடைய திருவுருவத்தை மனத்திலே நினைத்துக் கொள்கின்றார். நான் நினைக்கிறேன் என்கிற உணர்ச்சியையும் இழக்கிறார். இறைவன்வயம் ஆகின்றார். இனிச்செய்வது என்ன இருக்கின்றது? திருமூலரைப் போல **''நான் அவன் ஆன பின் யாரை நினைவது?''** என்கிறார்.

''அந்திபோல் உருவும் அந்தியிற் பிறைசேர்
அழகிய சடையும்வெண் ணீறும்
சிந்தையால் நினையிற் சிந்தையுங் காணேன்;
செய்வ (து) என்?'' (கருவூர்த் தேவர் திருவிசைப்பா)

இறைவன் திருவருளில் மனத்தைப் பறிகொடுத்து இறை சிந்தனையில் தன்னையும், தனது மனத்தையும் மறந்துவிடுவது அடியார்களுடைய தன்மையாகும். அதே நேரத்தில் எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு, மனமாகிய கருவியைப் பயன்படுத்தி இறைசிந்தனையைத் தம்முள் நிறுத்தி ஒன்றிப்போவதும் அடியார்களுடைய குணமாகும். திருநாவுக்கரசர் பெருமான் சூலை நோயினால் வருந்துகின்றார். தமக்கையாரிடம் திருநீறு வாங்கி இட்டுக் கொண்டு சிவன் கோவிலில் நுழைகின்றார். அதற்கு முன் சமணராக இருந்த நாவுக்கரசர் பெருமான் சைவத்திற்கு மீண்டார். உடனே பாடும் திருப்பதிகத்தில் பல்லாண்டுகளாகச் சமணராக இருந்தபோதிலும் தான் சிவபெருமானை ஒரு விநாடிகூட மறக்கவில்லை என்று சொல்கின்றார். உள்ளத்திலே சிவபெருமானை ஒரு விநாடிகூட வணங்காமல் இருந்ததில்லை என்றும் அறிவிக்கின்றார். தனது பொறிகள், புலன்கள் சிவசிந்தனையிலேயே ஈடுபட்டிருந்தன என்பதையும் குறிப்பிடுகின்றார். வேறொரு சமயத்திலே அவர் இருந்தாலும், அவருடைய உள்ளம்

உண்மையையே நாடிய காரணத்தால் மனத்திலே சிவார்ச்சனை விடாமல் நடைபெற்று வந்தது.

''சலம் பூவொடு தூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடு இசை பாடல் மறந்தறியேன்
நலந்தீங்கிலும் உன்னை மறந்தறியேன்
உன்னாமம் என் நாவில் மறந்தறியேன்''. **(அப்பர் தேவாரம்)**

பூசலார் நாயனார் சிவபெருமானுக்கு ஒரு கோயில் எடுக்க விரும்பி, பகலும் இரவும் அதையே நினைத்து, அந்த நினைப்பினாலேயே கோவில் எடுத்துத் திருவருளைப் பெறுகின்றார்.

பூசலார் நாயனார் திருநின்றவூரில் வாழ்ந்தார். பூசலார் நாயனார் சிவன்பால் அன்பு வைத்து, அதனை மேன்மேலும் வளர்த்து, சிவ பரம்பொருளைப் பெறுவதற்காக வேத நீதிக் கலைகளை உணருகின்ற பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டார். சிவபெருமானுக்குக் கோவில் அமைப்பதற்கான செல்வம் அவரிடம் இல்லை. எனினும், சிவனுக்கு ஒரு கோவிலைக் கட்டி முடிக்க எண்ணினார். மனத்தில் முதலில் நிதி திரட்ட வேண்டிய பணிகளில் தன்னை ஈடுபடுத்திக்கொண்டார். தேவையான நிதி கிடைக்கவில்லை. எனவே, நினைவினாலேயே கோவில் கட்ட முடிவு செய்து, அதற்குத் தேவையான நிதியை மனத்தினால் திரட்டிக் கொண்டார். பின்னர், கோவில் கட்டப்பல்வேறு சாதனங்களைத் தேடி மனத்தினால் சேகரித்துக்கொண்டார். தச்சர்களையும், மற்ற பணியாளர்களையும் திருப்பணிக்காகச் சேர்த்து அவர்களுக்குப் பல்வேறு பணிகளை நிறைவேற்ற மனத்திலே கட்டளையிட்டார் இறைவன் மீது உள்ள அன்பினாலே, ஆசை மிகுந்து, ஆகம விதிப்படி, மனத்தினாலேயே பணியாற்றி இரவும் பகலும் கோவில் எடுத்தார். பல சித்திர வேலைப்பாடுகளை மனத்தினாலே செய்து முடித்தார். சிவாகம விதிப்படி விமானமும் சிகரமும் இருக்க வேண்டிய அளவுகளை நிர்ணயித்து அவற்றிற்கேற்ப நினைவிலேயே கட்டி முடித்தார். பின்னர், தூபியை நாட்டி, தீர்த்தக் கிணறுகளைக் கட்டி, கோவிலைச் சுற்றி மதில்களைக் கட்டி, தடாகம் அமைத்து, பலவித சிற்ப அலங்காரங்களைச் செய்து கோவிலைக் கட்டி முடித்தார். இவையெல்லாமே பூசலார் நாயனாருடைய மனதிலே நடக்கின்றன. வேறொன்றையும் சிந்தியாமல் பூசலார் நாயனார் இவற்றையெல்லாம் மனத்திலேயே செய்தார் என்றால் இறைவன்பால் அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த அன்பு அவருடைய பணிக்கு உறுதுணையாக இருந்தது என்பது விளங்கும். நாயனாரும் கும்பாபிடேகம் செய்வதற்கான நாளையும் முடிவு செய்தார்.

இந்த நிலையில் அப்போதிருந்த பல்லவ அரசன், காஞ்சியிலே ஏராளமான செலவில் கற்கோவில் எடுத்து இறைவனைப் பிரதிட்டை செய்ய நாளும் குறித்தான். அதற்கு முதல் நாள் இரவில், இறைவன் அவனது கனவில் தோன்றித் திருநின்றவூரில் பூசலார் என்கிற அன்பன் நீண்ட நாட்களாக

நினைந்து நினைந்து ஒரு கோவிலைக் கட்டியமையால், அங்குத் தாம் புக வேண்டுமென்றும் பல்லவ அரசன் தனது கோவில் பிரதிட்டைக்கு வேறொரு நாளை நியமித்துக் கொள்ளலாம் என்றும் பணித்தான். இறைவன் தொண்டராகிய பூசலார் நாயனாருடைய **அன்புப் பணியை உலகம்** அறியும்பொருட்டே இவ்வாறு செய்தான் என்று சேக்கிழார் பெருமான் கருதுகின்றார். அத்தகையதொரு திருப்பணியைத் தானும் கண்டு மகிழ வேண்டும் என்கிற எண்ணத்துடன் அரசன் திருநின்றவூருக்கு வந்தடைந்தான். அங்கே பூசலார் நாயனார் கட்டிய கோவிலைப் பற்றி ஊர் மக்களைக் கேட்டான். அவர்கள் அவ்வாறு செய்யப்பட்ட கோவில் ஒன்றும் இல்லை என்றார்கள். அரசன் மறையோர்களை அழைத்து மீண்டும் கேட்க அவர்கள் பூசலார் ஓர் குற்றமற்ற வேதியர் என்று தெரிவித்தனர். அரசன் பூசலார் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றான். அவர் எடுத்த கோயிலைப் பற்றிக் கேட்டான். பூசலாரும் மருண்டு அரசனைப் பார்த்துத்தனக்கு நிதி கிட்டாமையால் கற்கோவில் கட்ட இயலாத நிலையில், மனத்தினாலே முயன்று, நினைந்து நினைந்து சிந்தனையின் செயலாகத் தான் கட்டிய கோவிலைப் பற்றி விளக்கிக் கூறினார். இதைக் கேட்ட அரசன் மிக்க வியந்து **"என்னே! புரையறு சிந்தை அன்பர் பெருமை!"** என்று அவரைப் போற்றி, அவர் முன் விழுந்து வணங்கி, அவரை விட்டுப் பிரிந்தான்.

பூசலார் நாயனாரும் தாம் மனத்தினால் அமைத்த ஆலயத்தில் இறைவனை நல்ல வேளையில் தாபித்து, எல்லாவிதமான பூசனைகளையும் மனத்தினாலேயே பல நாட்கள் செய்து இறைவன் திருவடி சேர்ந்தார்.

"அன்பரு மமைத்த சிந்தை யாலயத் தரனார் தம்மை
நன்பெரும் பொழுது சாரத் தாபித்து நலத்தி னோடும்
பின்புபூ சனைக ளெல்லாம் பெருமையிற் பலநாட் பேணிப்
பொன்புனை மன்று ளாடும் பொற்கழ னீழல் புக்கார்"

(பெரியபுராணம்-பூசலார் நாயனார் புராணம் - 17)

இறைவன் எங்கும், எதிலும் நீக்கமற நிறைந்து நிற்பன். ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தையும் தனது உறைவிடமாகக் கொள்பவன். எனவே, ஞானிகள் இறைவனை நெஞ்சினுள்ளேயே வணங்குவர்; வணங்கி இன்பத்தைப் பெறுவர்.

"நினைப்போர் நெஞ்சமன்றாக
இன்பக்கூத் தாடவல்ல மணியே"

என்பார் தாயுமானார்.

இறைவன் உயிர்கள் மீது அருளினை வாரி வழங்குகின்றான். உயிர்கள் விக்குகின்றன. அருளை விழுங்கித் தன்னை அருள் மயமாக்கிக் கொள்ள முயல்வதில்லை. அதற்கு அன்பின்மை தான் காரணம். இறைவனை வணங்கி, அருளினைப் பெற்றிட அன்பெனும் மலரே போதுமானது. அதுவே மனத்து

விளக்கினை ஏற்றி வைக்கும். ஆணவ மலத்தைப் போக்கும். தான் என்கிற நினைப்பினை அழிக்கும். அதுவே ஞானமாக மலர்ந்து, உள்ளத்திலே ஞான ஒளியைத் தூண்டி எங்கும் பரவி நிற்கும் பரம்பொருளை நமக்குக் காட்டும். பரம்பொருளோடு ஒன்றிப் போகும் பாதையினை நம்முடைய அகக்கண் முன் நிறுத்தும். ஆகவே, உயிர்கள் மீதும், இறைவன் மீதும் அயரா அன்பைச் செலுத்துவதே ஒப்பற்ற சிவார்ச்சனையாகும். **''அயரா அன்பின் அரன் கழல் செலுமே''.** மாணிக்கவாசகரும் **''அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை ஆனந்தமாய்க் கசிந்துருக என் பரம் அல்லா இன்னருள் தந்தாய்''** என்பார். திருமூலரும்'' **அன்போடு உருகி அகங்குழைவார்க்கன்றி என் பொன் மணியினை எய்தவொண்ணாதே''** என்றார்.

உள்ளத்திலே அன்பெனும் மலரால் இறைவனைப்பூசை செய்தால் மட்டும் போதாது. அன்புருவம் ஆகிவிட வேண்டும். கண்ணப்ப நாயனார் காளத்தி இறைவனைக் கண்டவுனேயே அன்பு உருவமானார். தத்துவங்கள் எல்லாம் நீங்கப் பெற்றவராக சிவப்பேரொளியில் கலந்தார். புண்ணியமென்றும் பாவமென்றும் தெரியாது வேட்டுவர் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த கண்ணப்பனார் சிவத்தோடு கலந்து ஒப்பற்ற அன்பரானார். அவர் உள்ளமும் உணர்வுகளும் அன்பில் திளைத்து அவருடைய உயிரே இறைவனுக்கு அர்ப்பணம் ஆயிற்று. இறைவனே சிவகோசாரியருக்கு விளக்குகின்றார்.

''அவனுடைய வடிவெல்லா நம்பக்கல் அன்பென்றும்
அவனுடைய அறிவெல்லா நமை அறியும் அறிவென்றும்
அவனுடைய செலயலெல்லா நமக்கு இனியவா என்றும்
அவனுடைய நிலை இவ்வாறு அறி நீ'' என்று அருள் செய்வார்
(பெரியபுராணம் கண்ணப்ப நாயனார் புராணம்-157)

இறைவனுடைய அன்பினை முழுமையாகச் சுவைத்தவர் மாணிக்கவாசகர். அவருடைய சித்தம் தெய்வத்தின் இருப்பிடம். அவரே கண்ணப்பனாரின் ஒப்பற்ற அன்பினை நினைந்து நினைந்து வியக்கின்றார். அன்புக்கு இலக்கணமாகிய கண்ணப்பருக்குப் பிறகு வேறொருவர் அத்தகைய அன்புக்கு உதாரணமாக முடியாதே என்று நினைத்து, தகுதியற்ற தனக்கும் இறைவன் புரிந்த கருணையை நினைந்து இன்புறுகிறார்.

''கண்ணப்பன் ஒப்பது ஓர் அன்பு இன்மை கண்டபின்,
என் அப்பன், என் ஒப்புஇல் என்னையும் ஆட்கொண்டருளி''
(திருவாசகம்)

மணிவாசகப் பெருமான், கண்ணப்ப நாயனார்போல் அன்பு தனக்கில்லை என்று சுட்டிக்காட்டுவது அன்பின் ஆழம் அறியவொண்ணாத நிலையை எடுத்துக்காட்டுகிறது.